

Predikant: ds. Jeroen van Olffen

Op 29 juni 1966 ben ik geboren in Amsterdam. De eerste jaren groeide ik op in de rivierenbuurt van Amsterdam. Vlak voor ik vier werd verhuisden mijn ouders naar Landsmeer. Dit dorp ligt in het Waterland, boven het IJ. Een prachtig landelijk gebied met smalle wegen en aan weerszijden van de enige ontsluitingsweg water met bruggetjes. De typische groene huisjes in Zaanse stijl zijn beeldbepalend voor deze unieke streek in Nederland.

Ik groeide in Landsmeer op tot mijn veertiende. Nog steeds - of eerlijk gezegd dankzij Facebook "weer" - heb ik contact met de meeste klasgenoten uit deze periode.

Vanaf mijn veertiende tot mijn twintigste woonde ik in Oldenzaal. In 1986 slaagde ik voor het VWO op het Twents Carmel Lyceum. Vanaf de vierde klas wist ik reeds dat ik dominee wilde worden. Eerlijk gezegd een beetje uit ergernis om de kerk. Ik miste in de kerk iets belangrijks. Het ging over van alles, maar niet waar het over moest gaan: Jezus Christus. Omdat er in Oldenzaal (30.000 inwoners) verder geen jeugdwerk vanuit de kerk was ging ik enkele jaren elke zondagmiddag op de fiets naar Hengelo. Hier was toen wel een club met jongeren van mijn eigen leeftijd met wie je over het geloof kunt praten.

Deze jongeren had ik met Pasen in 1984 leren kennen in Taizé. Ik was twee keer in Taizé, in 1983 en 1984. Ik vond het er geweldig. In 1983 raakte mij het gesprek met een Nederlandse broeder.

- "Wie wil hier blijven"?

Ik stak mijn vinger op.

- "Maar dat kan niet", zei de broeder.

Je begrijpt mijn teleurstelling.

Maar de broeder vervolgde: "Denk goed na wat je hier gevonden hebt. En bedenk je één ding die je misschien WEL mee kunt nemen naar huis. Taizé kun je niet meenemen, maar iets wat je hier ontvangen en geleerd hebt wel. Misschien is jouw éne ding precies dát wat ze thuis nodig hebben."

Het heeft mij geraakt. Ik nam één ding mee. Ik wilde niet langer accepteren dat het was zoals het was in de kerk waar ik elke zondag heen ging. Ik wilde in elk geval iets gaan doen om het te veranderen. Ik ben er nu, ik ben hier, en ik zal proberen dat de plek die ik niet vond er voor anderen wél is. Een "drive" die mij nog steeds voedt.

Vanaf 1986 ben ik Theologie gaan studeren in Leiden. In 1995 ben ik geslaagd. Ondertussen vader van twee kinderen (geboren in 1992, Lubette, en in 1994, Annelieke). Mijn eerste gemeente was in Geldermalsen, wijk gemeente Oost. Ik ben trots op deze wijk gemeente. Geen modale middenstandswijk, maar een hele bijzondere "achter"-wijk. Ik was de dominee van de klompenkerk (de kerk van de andere wijk werd in de volksmond de schoenenkerk genoemd). Pastoraat op klompen. In gesprek met de fruittelers. Ontmoetingen met de echte Betuwnaar. Veranderingen gaan net zo snel als een lepel in een pot appelstroop. Zet de lepel in de pot. Eerst gebeurt er niets. Maar als je later nog eens kijkt is de lepel toch naar de rand

gezakt. Ik heb veel geleerd in de wijkgemeente Oost. Met sommige gemeenteleden heb ik nog steeds een fijn contact.

In Tiel werd onze jongste dochter, Robine (1996) en onze jongste zoon, Jorrit (1998) geboren. Natuurlijk een zoon. Zoals een non het had voorzien: een dominee in een pastorie krijgt een zoon. Ik denk niet dat er enig verband is..., maar ik ben dankbaar voor elk kind. Zo kostbaar, zo kwetsbaar en nooit vanzelfsprekend.

Op een koude dag in januari was ik mijn stem kwijt. Ik kon werkelijk niets zeggen. En uitgerend die ochtend zat er een beroepingscommissie uit Lekkerkerk onder het gehoor. Ze hebben me beroepen.

Van 1991 tot 1996 was ik predikant van de Hervormde Gemeente te Lekkerkerk samen op weg met de Gereformeerde Kerk te Lekkerkerk. In mijn vijfde jaar als predikant fuseerden beide geloofsgemeenschappen tot de Protestantse Gemeente te Lekkerkerk. Mijn periode in Lekkerkerk is mij zeer dierbaar geweest. Ik heb er veel meegemaakt en gedeeld met de gemeente. Ik stond aan de wieg van een nieuwe traditie: het kinderkerstfeest. Er kwamen Gemeente Groei Groepen. Er werd een jeugdkoor "Update" opgericht. Ik zag een kerk tot bloei komen, een gemeente kreeg regionale uitstraling.

Lekkerkerk heeft de schoonste grond van Nederland. Dat is een grapje waarmee ik verwijs naar de ramp van de ontdekking dat een nieuwbouwwijk op giftige grond was gebouwd. De grond onder de huizen is volledig gesaneerd. Een prachtig gebrandschilderd raam in de Grote- of Johanneskerk te Lekkerkerk herinnert hieraan. Een ridder verslaat een eigentijdse "draak".

In 1996 ben ik predikant geworden te Makkum. Een vissersdorp aan het IJsselmeer. Deze gemeente was zojuist gefuseerd. Het was onder andere mijn opdracht om de ontwikkeling van het één- worden als gemeente aan te moedigen. Dát gaat soms niet zó gemakkelijk. Ik zag het in deze jaren als compliment wanneer men mij niet goed kon inschatten. Ben ik nu Gereformeerd of Hervormd óf Evangelisch? Men verweet mij wel dat ik ongrijpbaar was. Ik paste niet in een hokje. Ik beschouw mezelf als Protestants en volgeling van Jezus Christus.

In Makkum kreeg het jeugdwerk nieuwe impulsen. Verder ben ik op veel terreinen actief geweest met vorming en toerusting. In 2013 zijn we met een gemeentereis naar Israël geweest.

Sinds april 2015 ben ik predikant te Menaam. *Ús dûmny fan Menaam*, schreef een gemeentelid uit Piaam op een kaartje. Ik vind het heel bijzonder om hier nu predikant te zijn. Het is een wat kleinere gemeente. De gemeente kan heel familiair zijn. Maar het is goed om oog te hebben voor de mensen die we niet altijd tegenkomen bij "onze" verjaardagen en partijen. We proberen ook gemeente te zijn in het dorp. We proberen een meer missionaire grondhouding aan te nemen naar de wereld om ons heen. Verder wil ik graag de mensen bemoedigen, oud én jong. Het is de moeite waard om te geloven. Je mag érgens voor staan. Je mag een standpunt innemen en hierin groeien.

Ik zie het altijd als bijzondere momenten wanneer een gestofte Bijbel erbij gepakt wordt en weer wordt geopend. Wanneer vingers elkaar vinden en een mens weer bidt tot God.

Geloven is zoeken. Geloven is níet alles weten, maar vragen durven stellen en het lef hebben om op zoek te gaan naar antwoorden.

Geloven is niet weten maar ervaren. Ervaren door te zingen, te bidden, de stilte te delen en ook de verhalen en de teksten uit de Bijbel tot je te laten komen. Zou God ook iets tegen jou en tegen Mij te zeggen hebben?

Zandkasteel

Als kind bouwde ik graag zandkastelen.

Maar hoe groot het strand ook is, altijd zijn er mensen die het stuk maken.

Soms is het maar de loslopende hond en krijg je een blik van 'is ie niet schattig, de hond'?

Soms bouwt God voor ons een paradijs.

Maar hoe mooi Hij het ook maakt, hoe veel ruimte er ook is, wij gaan slecht om met Zijn Schepping.

Soms kijken we elkaar aan en we verontschuldigen ons met de woorden: we kunnen er ook niets aan doen, toch?

Het zandkasteel uit mijn kindertijd is voor mij een metafoor.

Wij maken zo gemakkelijk wat mooi en goed is kapot.

Daarom is er een God die ons uitnodigt om de zwakken en de kwetsbaren te beschermen. Daarom is er een God die zegt: ik zé jou wel. Ik weet wie je bent en wát echt belangrijk voor je is. Néém één ding mee, waar je ook heen gaat.

Dát éne ding - ik hoorde er voor het eerst over in Taizé - dat is de liefde van God. Hij geeft ons niet de schuld, maar Hij vergeeft ons. Hij neemt niets van ons af, maar Hij geeft ons. Hij laat ons niet in de steek, maar Hij komt bij ons. Hij is niet ver af, maar persoonlijk en dicht bij: Jezus Christus.